

ADMMA '77 Girişli Gece Öğrencileri

41. YIL

“ Bir Türkiye Tablosu”

Ertuğrul Yemişçioğlu - *Elektrik Mühendisi*

ertugrul.emo@gmail.com

Sınıf arkadaşlarıma, okulumuza, ailelerimize, mesleğimize dair anılarımızı yukarıdaki başlıklar altında 2014 yılından beri sizlerle paylaşıyorum. Bir anlamda gelenekselleşti. İlk yazımı sevgili arkadaşım Kenan ÖZGÖR' ün vefatı üzerine yazmıştım. Beni Kenan hakkında bültende yazı yazmaya iten en önemli neden EMO Ankara Şube üyelerinden en az 1500 meslektaşımın hocası olmasıdır. Kendisini hem MİSEM hemde MÜGE eğitimlerinden hatırlarız. Son Yapı Denetim Yasası'nın çıkmasından sonra belge çıkaracak üyelerimizin katılımlarının mecburi olduğu eğitimlerde kesintisiz her gurubun dersine girerek en uzun süre ders veren “Yapı Denetim” eğitmeni olma özelliğini kazanmıştır. Yine SMM eğitimlerinde Ali Gündüz abimizin yetişemediği yerde derslere girmiştir. MÜGE eğitimlerinde bilhassa genç meslektaşlara keşif, metraj, sözleşme, kesin hesap, bayındırlık mevzuatı anlatmıştır. Eskişehir dahil 17 temsilcililiğimize ikiye kere gittik. Eğitimler yaptık. Değişen yapı denetim mevzuatı ile yasa- yönetmeliklerden girip, mesleki etik hatırlatmalarıyla biten sunumlar ilgi toplamıştı. O eğitimlerde 10.000 km. civarında yol yaptık. Yol uzun, o anlattı, ben anlattım, yarenlik yaptık, yoldaşlık yaptık. Kenan'ın insani yönünün çok kuvvetli olduğunu söylemeliyim. Yaşamıma çok değer katmıştır. Mesleki yetkinliği, erdemli kişiliği, “HAMOY” daki folklor çalışmaları, eğitimciliği, iyi bir baba ve eş, iyi bir evlat, arkadaş... Bu özellikleri saymakla bitmez. Ama belki bunlar kadar önemli bir özelliği de dayanışmacı yanındır. Fedakardır. Soru soran, yardım ihtiyacı olan herkese el uzatır. Kızı Nazlı'nın öğretmenlerinin, sınıflarının ihtiyaçlarından tutun, spor kulübünün her çalışmasına arı gibi yetişir. Atom Karınca yakıştırmasını hakeder. Bir arkadaşının dediği gibi “hayatta yalnızca kendisine haksızlık etmiştir.”

Kenan ÖZGÖR kadir bilendir. Meslekte 25. Yıl belgelerimizi aldığımız törende “ Siz olmasaydınız biz okulu bu kadar kolay bitiremezdik” demişti. Yüzyılın başında Anadolu'da filizlenen antiemperyalist bilinç, “ Tam Bağımsız Türkiye” sloganıyla '60 larda yeniden yükseldi. “ Nato' ya Hayır”, “ 6. Filo Defol” direnişleri yapıldı. Aynı bilinç '70 li yıllarda kapitalizme, emperyalizme, onun

dayatmalarına karşı duruyor, tarlalardan-fabrikalardan başlayarak okullara kadar her yerde direnişler sergiliyor, dayanışma örnekleri gösteriliyordu. Okullarda yönetimde temsil edilmek istiyorduk, sendika nedir?, belediyeçilik nasıl olur? Gösteriyorduk. Mahallelerde, meydanlarda toplanıyor, faşist çetelere direniyor, okullarımıza sahip çıkıyorduk. Yaşamak direnmektir deniyor ya... Yaşam bir öğrenme süreciymiş ya... Cumhuriyet tarihi boyunca öğrendiklerimiz, yaşadıklarımız '80 lerde yenilgimizi engelleyemedi. Öğrendiklerimiz, bilincimiz bizi yaşadığımız süre boyunca direnmeye itiyor. Kenan farkındaydı, direnenler olmasaydı okulunu o kadar kolay bitiremeyecekti. Ancak; o yıllarda kaybetmiş olsakta emperyalistler, yerli işbirlikçileri de “Anadolu'nun” babalarının tarlası olmadığını öğrendiler. Ülkemizde ortadoğulu bir kabile devleti kuramadılar. Ülkemizi ortadoğuya yönelik her işgal girişimlerinde istedikleri gibi kullanamadılar. Güzel ülkeme operasyon üzerine operasyon yapıldı. Geçmişte yaşadıklarımızı yeniden bilince çıkardık, hatırladık. Gezi' yi, 7 Haziran' ı, referandumda hayır cephesini yarattık. Bu sıralar laik yaşamın gerekliliğine inanan, laik yaşamdan vazgeçmeyenler yeni bir direniş sürecini örüyor. Yazmazsam olmaz, direnenlere selam olsun.

Nazım usta “Kerem gibi” şiirinde “ Bağır, bağır, bağırıyorum... Koşun kurşun eritmeye çağırıyorum” diyordu. Kenan bu çağrının gereklerini yerine getirendir.

Her bireyin özelliklerini zamandan ve mekandan kopartarak anlatırsak, o bireyi eksik veya yanlış tanıtmış oluruz. Geçmişimiz ve yaşadıklarımızla içinde bulunduğumuz topluluğa bir renk katarız. Farklı renklerin birleşmesi bir toplumsal tablo yaratır. Bizim ADMMA 1977 girişli gece öğrencileri de büyük resmin içinden bir kesit, bir Türkiye tablosu oluşturmakta. Ağırlıkla koyu renlerin hakim olduğu bu tabloda gençliğin kırmızı heyecanı, yaşamın yeşil umutları, pembe hayalleri var. Daha önceki yazılarımı okuyanlar ayrıntıları hatırlayacaklardır. Kenan ÖZGÖR anısına birşeyler yazınca, o bahsettiğim Türkiye tablosunun içindeki, aramızdan ayrılan diğer arkadaşları yazmakta, tablodaki renkleri doğru görmek açısından gereklilik oldu.

Mustafa ERDEN İzmirlidir. 1978 yılında bir iş kazası sonucu aramızdan ayrılan ilk arkadaşımızdır. EGO'da teknisyen olarak çalışıyordu.

Mehmet GARİP ilkokul öğretmeniydi. Sağlık sistemimizin hantallığı ve ihmalden yitirdiğimiz arkadaşımızdır. Mezun olmak üzereyken kaybettik.

M.Ali BİRDOĞAN 2005 yılında Adana'da düzenin batıklığına saplanıp gitti.

Abdurrahman AĞGÜNDÜZ (Diyarbakırlı Apo), YÖK maduru olarak okulu bırakmak zorunda kaldı. 2015 yılında sağlık sorunları nedeniyle aramızdan ayrıldı.

Yazmazsam haksızlık yapmış olurum. Kendisi öğretmen okullarının son mezunlarından. Tablomuzdaki önemli bir renktir. Uzun ve sağlıklı bir ömür diliyorum kendisine. Üniversite sınavında başkasının yerine sınavı girip yakalanan Ali TARHAN'ın lakabı "cıkık Ali"dir. Antalya sahilinde tattoo yaparak hayata tutunuyor.

Arayıp bulamadığımız arkadaşımız Ömer YALÇIN'da önemli bir yer tutar tabloda. Her arkadaşımızın bir anısı vardır Ömer'le. Almanya'da yaşadığı, Seferhisar'daki yazlığına yazları uğradığı rivayet ediliyor.

İki de faşistimiz vardır. Bu tabloda yalnızca isimlerinin baş harfleri kadar yer kaplayan siyah renkli M.G.- M.K.

2017 yılının Kasım ayında programladığımız gibi arkadaşlarla ADMMA'ya başlamanın 40. Yılı anısına

okulda toplandık. Bu etkinliği yapabilmemizi sağlayan Gazi Üniversitesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölüm Başkanı Timur AYDEMİR hocaya bir kez daha teşekkür etmeliyim.

Timur hoca Eski binaya ek olarak yaptırılan binanın birinci katında bir toplantı salonunu bizim için hazırlamıştı. Bir asistan arkadaş bize yardımcı oldu. Yeni moda olan kep atma törenlerine bizde özenmiştik. Taç giyen baş akıllanırdı da, kep giyen başa ne olurdu? Merak ettik. Saçı dökülenler keplerini kolay giydi, göbekli-lere cübbe sünneci önlüğü gibi oldu. Tek tek hepimiz Medine arkadaşımızın moderatörlüğünde! Kendimizi özet geçtik, kep attık. Ailelerimiz resim- video çekti. Okulda izin verilen mekanları gezdik. Öğrenci işlerinin olduğu yer kafe olmuş. Katlara, not bürolarına, çizim salonlarına çıkamadık. Daha önceki yazılarımdaki resimlerde görülen Atatürk anıtının olduğu alana çıkamadık. O üzerimize bomba atılan lanetli giriş kapısı kapalıydı. Yeni binanın giriş kapısı önünde birkez

daha kep attık. Herkes bir kez kep atar biz iki kez kep fırlattık. Program gereği Koç Yurdu'na çıkan yolda yürüdük. Yolun genişleyen bölgelerinde toplaşarak sırayla anılarımızı anlattık. Dayak yemekten, sorgulanmaktan kurtulma yöntemlerini anlattı arkadaşlar. Bulvara çıkıp sağa Tandoğan yönüne yürüdük. Kalabalık bir yürüyüş koluydu. Albayrak kahvesi karşısında kaldırımda yeniden öbek olduk. Gurubun toplanma mekanıydı Albayrak. Civarda nöbet tutar, kendimizce güvenlik sağladık. Albayrağa bomba koydular. Çok arkadaşımızı kaybettik. Peşinden, kahvenin karşı sokağının içinde Anadolu araçta bomba patlattılar. Araç gurubun yürüyüş yolu üzerindeydi. Gurupla okula giden arkadaşlar anılarını aileleri ve arkadaşlarıyla paylaştı. Kısa bir sessizlik oldu. Ne acılar çekmiştik? Ne öfkeler taşıdık içimizde? Sessizliğin ardından yürüyüş kolunda ikili sohbetlerimize dalmışken, yol bizi bildiğimiz adıyla Tandoğan meydanına getirdi. Şimdilerde adı değişmiş. Sola döndüğümüzde Anıtkabir'in yeşil alanı ve nöbetçi kulübeleri mermer duvarlar arasında görünür. O Cumartesi günü de hava çok güzeldi. Anıtkabire ziyaretçi akını vardı. Meydandaki büfelerden biri çimlerin üzerine

ne masa kurmuş, çay satıyor. Simit zaten Ankara'nın olmaz. Büfenin yanında çay- simit ziyafeti eşliğinde anılar, anılar. Peşinden Anıtkabir ziyareti anlamlıydı. İki saatlik bir boşluktan sonra Emek mahallesinde bir sosyal tesiste, Mevlana YETKİN arkadaşımızın organize ettiği müzikli yemek programında

buluştuk. Bu dostluklar 40 yılda mayalanmıştı. Bir gecelik buluşmalar hasretliğe çare olmasa da gönlümüzü serinletmişti. 40. Yıl buluşmasına Cabir KADIOĞLU, Ali PARMAK, Hüseyin AĞIN, Abdullah ÖKTEN, Zeynel ELMAS, Halim ZEYBEKOĞLU, Ayhan DEMİRER, Zekeriya KAHVECİ, Murat AKCAN katılamadılar. Umarım önümüzdeki organizasyonlara daha çok katılım olur.

Bir Teşekkürü de odamız Ankara Şube yöneticilerine yapmadan geçmeyeyim. Kenan ÖZGÖR'ün ölüm yıldönümlerinde geçmişte yapılan mezarlık anmaları, 2015 yılında adına düzenlenen "Nükleer Yalanlar" paneli ile 2016 yılındaki "Dünya Telekomünikasyon ve Bilgi Toplumu" etkinliği kendisine, kişiliğine, odaya verdiği katkılara yakışan etkinliklerdi.

Dostların anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

Not:Daha önceki yazılarım 2014-2. / 2015-2. / 2016-3. / 2017-3. Bültenlerinde yayınlanmıştı.